

Orbán Viktor: Európa jelenlegi vezetése megbukott

2016 augusztus 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Orbán Viktor el?adása a XXVII. Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktáborban - teljes szöveg.

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim, mélyen tisztelt Püspök úr, kedves Zsolt!

Köszönöm, hogy újra itt lehetek egy év elteltével Önök között. Önmagában a viszontlátás élménye is értékes, és megmozgatja az ember szívét. Ez már önmagában is elegend? érv és indok a szabadegyetem létezésére, de a szabadegyetem hosszú évek óta, több mint két évtizede betölt egy másik funkciót is, ami igazából akkor mutatkozik itt meg, amikor Magyarország éppen hivatalban lév? minisztereln?ke szól Önökhöz. Vagyis hogy létrejött egy olyan helyzet, egy szabadegyetemi tér, ahol másképpen lehet beszélni a politikáról, másképpen lehet beszélni nehéz és komplikált ügyekr?l, mint ahogy egyébként a politika mint szakma ezt az év másik 364 napján kikényszeríti az emberb?l. Ebb?l adódnak aztán a bajok is. Hiszen az európai politika már jól kijárta a politikáról és a nagy európai ügyekr?l történ? beszédmódnak azt a formáját, amelyet lehet, hogy ugyan már senki nem ért a beszél?k?n kívül, de legalább nem hoz bajt a beszél? fejére.

Egy szabadegyetemi világ azonban más. Ha itt nem nevezzük meg a mi nyelvünkön, a számunkra is érthet? módon azokat a dilemmákat, amelyek gyötörnek bennünket, amelyek egyébként nemcsak a mi dilemmáink, hanem majd – mint hallani fogják – egész Európát gyötr? dilemmák, akkor a szabadegyetem nem ér semmit, akkor az nem szabadegyetem, hanem propagandatábor. Ezért most nekem azt kell tennem, ami ebben a szakmában – mármint az enyémben – be van tiltva, amit minden tanácsadó ellenjavall, vagyis el fogom mondani azt, amit a mai európai helyzetr?l gondolok. S hogy a bajt tetézzem: nemcsak érzékeny, nehéz kérdéseket próbálok itt Önök elé tárni, hanem mindezt olyan módon próbálok megtenni, hogy mindenki értse, tehát egy olyan beszédmódot választok, amely ma be van tiltva Európában, beszéljünk egyenesen. Abban a pillanatban, hogyha egy bizonyos beszédmódot választva írjuk le a gondjainkat és a bajainkat, akkor számolni kell a megfélemezéssel, számolni kell a lemin?sítéssel, számolni kell a kirekesztéssel, általában az európai f?sodorból történ? szám?zetéssel.

Persze, hogyha a f?sodor bajba jut, akkor az onnan történ?, id?ben megvalósult szám?zetés inkább el?nyös. Ezt korábban nem gondoltuk volna, de most egyre inkább úgy fest, hogy az, hogy Magyarországot az európai f?sodortól kifelé szorították, és mindent, amit tettünk, megpróbálták nem az európai politika bevett részeként értelmezni – legyen szó a keresztény alapokat meger?sít? alkotmányunkról, legyen szó a demográfiapolitikánkról, legyen szó a határokon átnyúló nemzetegyesítésr?l –, most utólag, néhány év elteltével már inkább el?ny, mint hátrány. Senki sem zárhatja ki ebben a pillanatban, hogy az európai f?sodor nem ott halad majd a következ? években, ahova Magyarországot próbálták kiszorítani az európai f?sodorból. Így lesz a feketebáránnyól nyáj, a kivételb?l f?irány.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem tudjuk, hogy pontosan így lesz-e, de amit ma látunk Európában, ezt az értelmezést nem zárja ki. Ugyanakkor nagyon tanácstalan voltam még tegnap, s?t a legutolsó pillanatokig tegnap egész éjszaka, amikor próbáltam összeállítani a mai mondandómat. Soha nem voltam még annyira tanácstalan e tekintetben, mint tegnap éjszaka. Annyi minden történik, ami önmagában is magyarázatra szorul, és ha összejövünk, érdemes lenne róla beszélni: müncheni merénylet tegnap; merényletek Franciaországban; gyalog megindult több száz migráns Belgrádból Magyarország felé tegnapel?tt, Trump lett a konzervatívok elnökjelöltje Amerikában, és elmondta a nagy beszédét, ami önmagában is egy szabadegyetemi értekezést igényelne; kilépnek az angolok az Európai Unióból. Ezek mind olyan események, amelyek önmagukban is megkövetelik, kikövetelik, hogy valamit magyarázatként ezekr?l mondjunk. Ugyanakkor egy szabadegyetemi el?adásnak nem az a feladata, hogy jelenségeket írjon le, hanem hogy megpróbáljon – nyilván majd a kérdések is segíteni fognak – megtalálni az események mögött rejlt? mozgatórugókat, összefüggéseket.

Az igazság az, hogy ma nincsen még kanonizált magyarázata, tehát az európai politikával foglalkozók között általánosan elfogadott magyarázata annak a jelenségtömegnek, amelyb?l az el?bb kiemeltém néhányat. Nincs magyarázata annak, elfogadott magyarázata annak a jelenségtömegnek, amit most úgy írnék le Önök el?tt, mint hogy Európában napról napra n? a félelem, hogy Európában napról napra elhatalmasodik az az érzés, hogy bizonytalan a jöv?nk. Én most mindenfajta tudományos értekezés joggal megkövetelt eszközeit mell?zve megpróbálok megnevezni el?ször is azt, hogy mi a közös ok, az ?sforrás, amib?l ezek a bennünket félelemmel eltölt? jelenségek származnak. Az el?bb, ahogy meghallgattam T?kés püspök urunkat, rájöttem, hogy nem tanácstalankodni kellett volna tegnap éjszaka, hanem ?t felhívni, mert ? megadta azt a mondatot, amir?l nekem most itt igazából, azt kiindulópontul választva beszélnem kell. Nehémiást idézte: „Ne féljete, harcoljatok!” De mit is jelent ez? Mert mi ellen kell harcolni? Ha nem tudjuk meghatározni, hogy mi ellen kell harcolni, akkor nem tudjuk meghatározni, hogy mi a harc jó formája, mi az, ami célszer?, és mi az, ami kontraproduktív, nem tudjuk kiválogatni az eszközöket. Ha nem tudjuk megmondani, mi ellen harcolunk, akkor nem tudjuk, hogy melyik a célravezet? eszköz, és melyik az, amelyik inkább nekünk árt. Ezért fontos, hogy megpróbáljuk – és Európa el?tt szerintem a

következ? évben ez a legfontosabb feladat – közösen, európai szinten is definiálni, hogy mi az, ami ellen harcolnunk kell.

Válság válság után

Természetesen a felszínen ez úgy jelenik meg, mint migráció, mint terrorizmus, mint bizonytalanság, de miből fakad mindez? Hasonlóság mutatkozik a nyugati világ két része között a bajok szempontjából, a nagy vízen túli Amerika és az itteni európai kontinens bajai között. Az elmúlt ötven évben, ha azt mondták egy európai fiatalnak – most a szovjet hadsereg által megszállt területek nem tartoznak ide –, ha azt mondták egy német fiatalnak, egy franciának, egy britnek vagy egy belgának, hogy kedves fiatal barátom, ha rendesen elvégzed az iskoládat, tiszteled a törvényeinket, tiszteled a szüleidet, és szorgalmasan dolgozol, akkor biztos lehetsz abban, hogy te többre fogsz jutni, és jobban fogsz élni, mint a szüleid. Ez volt az a perspektíva, ami a nagy európai álmoknak, a nagy európai történetnek, az Európai Uniónak a vonzerejét is adta a mi számunkra, mert ezt mi nem mondhattuk el 1945-től 1990-ig itt, Magyarországon, de Amerikában, tehát tőlünk nyugatra és az Európai Unió területén ez olyan közhely volt, mint az, hogy kétszer kettő négy.

Mit tapasztalunk ma? Ha én elmondanám egy angol, egy német vagy egy francia fiatalnak, hogy ha betartod a törvényeket, tiszteled a szüleidet, rendesen elvégzed az iskoládat, és szorgalmasan dolgozol, biztosan el fogsz jutni, messzebbre jutsz, jobban fogsz élni, mint a szüleid, attól tartok, kinevetne. Ez az európai életnek az az ígérete, amely megrendült, amely elveszett, és ennek súlyos következményei vannak. Ez tulajdonképpen egy gazdasági válság. Ha ennek a folyamatnak, ennek a most leírt jelenségnek az okait keressük, amibe most nem bocsátkoznék bele, akkor valahol ott találnánk meg a magyarázatot, hogy a világgazdaságot korábban egyedül uraló nyugati gazdaságok mellé versenytársak léptek be, milliárdos néptömegek léptek be – India és Kína –, és ez teljesen átrajzolta a világban megtermelt gazdasági javak áramlásának rendjét. És ehhez a változáshoz a Nyugat, de különösképpen is az Európai Unió ez idáig nem tudott alkalmazkodni, következésképpen az EU-nak kevesebb jut, a teljesítménye folyamatosan leértékelődik, a világ összteljesítményéhez való hozzájárulása folyamatosan csökken. Ennek következtében a jövő nemzedékei sem láthatnak maguk előtt olyan perspektívát, mint amelyet a szüleikéi.

Ennek a jelenségnek az a következménye, hogy a mindennapi életünket egy ki nem mondott európai elitválság jellemzi. Mert persze Nyugat-Európában hol a kereszténydemokraták, tehát a jobboldaliak, hol a baloldaliak győztek az elmúlt ötven-hatvan évben, de valójában mindig ugyanabból a körből, ugyanabból az elitből, ugyanabból a gondolkodói világból, ugyanazokból az iskolákból, ugyanazokból az ifjú politikusi nemzedéket felnevelő intézményekből jöttek Európa vezetői jobb- és baloldalon ötven-hatvan éven keresztül. Ezt mindenki természetesnek is tekintette, hiszen ezek azok, akik már egymással versenyezve és egymást váltva, de végül is képesek garantálni Európa folyamatos növekvő jólétét. Miután a gazdasági válság ezt megkérdőjelezte, a gazdasági válság elitválsággá fordult át. Amit ma látunk a híradásokban, és amit persze a hatalmon lévők elit negatívként ír le, hogy megjelennek új csoportok, a radikálisok, a populisták, az eddigi bevett eliten kívülről politikai érdekképviselőre jelentkező szereplők, legyen szó az amerikai elnökjelöltől vagy éppen a németek Alternatívát Németországnak Pártja, és sorolhatnám tovább, mind-mind egy elitválság bizonyítékai.

Most ezzel el is lennénk, mert Istenem, majd valahogy az európai elitek megküzdének ezzel a válsággal, de a probléma az, hogy az elitválság napjainkra demokráciaválsággá fordult át. Tehát a gazdasági válságból lett egy elitválság, az elitválságból ma pedig van egy demokráciaválság, mert az emberek nagy tömegei nyilvánvalóan és látványosan mást akarnak, mint amit a hagyományos elitek javasolnak és csinálnak. Ez adja azt a nyugtalanságot, idegességet, feszültséget, aminek a hátterében, mint a villámcsapás, egy-egy terrorcselekmény, egy-egy erőszakos cselekmény, a migráció egy-egy megfélemlítő áramlata megmutatkozik. Ezért ilyen élesek a fények, ezért ráz meg bennünket egy-egy terrorcselekmény. Nem arról van szó, hogy egy-egy elmebeteg hol Franciaországban, hol Németországban elkövet valamit, mert ilyet korábban is láttunk, hanem valahogy úgy érezzük – ha így van, ha nem –, hogy az, hogy megtörténik mindez, tulajdonképpen az általános bizonytalanságból és nyugtalanságból szinte törvényszerűen bekövetkező esemény. Ez bizonytalanít el bennünket, mert azt az érzést kelti, hogy ami megtörténik Nizzában vagy éppen Münchenben, az Európa szinte bármelyik országában bármikor megtörténhet.

Márpedig a bizonytalanság és a félelem, amely ma az alapszociológiai jellemzője az európai kontinensnek, megöli a lelket. Ha fél az ember, akkor nem vállalkozik nagy dolgokra, ha fél az ember, akkor védekezik. A nagy dolgokhoz kitárt lélekre és nagy szívre van szükség, amikor az ember minden tudást, minden gondolatot meg akar ismerni, be akar fogadni, és az valami nagy dolgot, mondjuk, egy magyar nemzetegyesítést, mondjuk, az elmúlt ötven év történelmi fejlődését rövid történelmi időszak alatt bepótolni akaró magyar gazdaságépítést eredményez.

Ehhez nyitottság, gondolatok befogadása, együttműködés és bizalom szükséges. A félelem azonban sündisznóállásra kényszerít mindenkit, országokat, embereket, családokat, gazdasági szereplőket. Ebből nem lesz Európa, ez nem alkalmas arra, ez az attitűd nem alkalmas arra, hogy Európa visszaszerezze korábbi szerepét.

A müncheni merénylet, aminek az áldozataival most itt a részvétünket a magam nevében is szeretném kinyilvánítani, azért ráz meg bennünket, mert a magyar közgondolkodásban vagy inkább közérzetben kimondatlanul mindig is volt egy gondolat. Az én fejemben ez nemcsak érzületként, hanem gondolatként is ott volt, hogy a németek, akik ugyan gyakran jelentettek komoly veszélyt az elmúlt ezer év során a magyarokra nézve, összességében mégiscsak hasznos, hogy ott vannak tőlünk nyugatra, mert az egy józan nép, azon nem jutnak keresztül az extrémítások, se a szellemi extrémítások, se az új gazdasági ötletek, se a biztonságunkat megrengető terrorakciók. Az elmúlt ötven évben mindig is így tekintettünk Németországra, mint ami a mi biztonságunk nyugat feléi garanciája, és ezért nem ugyanaz a súlya a magyar ember fejében a tegnapi müncheni eseményeknek, mint ami volt Nizzában. Nemcsak arról van szó, hogy közelebb van hozzánk, hanem ez a németeknél történt, akiről mi egy egészen más képet tartunk a fejünkben. Ez azt mutatja, hogy nekünk is egyre többet és egyre erőteljesebben kell foglalkoznunk a biztonság kérdésével, hiszen jól látható, hogy már Németország sem zár százszázalékosan.

Európa tévedései

Ha tehát a „ne féljete!” felszólításra az a válaszuk, hogy nekünk a bizonytalanságtól való félelmet kellene száműzni az életünkből, akkor a politikának azt kell megvizsgálnia, hogy mit tud tenni annak érdekében, hogy ez a bizonytalanság eltérjen az életünkből.

Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Miután mi az Európai Unió tagjai vagyunk, ma én arról beszélek, hogy mit kell az Európai Uniónak másként tennie ahhoz, hogy a félelem és a bizonytalanság eltérjen az európai emberek életéből. Először is abba kell hagyni néhány rossz dolgot. Nyugaton úgy mondják az egyik, szerintem rossz dolgot pozitívan mutatva be, hogy denacionalizálás. Tehát a nemzeti szuverenitás visszaszorítása az európai jogkörök javára meggyőződésem szerint a legnagyobb veszedelmek egyike ma Európában. Vannak dolgok, amelyekkel szemben Brüsszel nem, de mi magunk, mint nemzetek képesek vagyunk védekezni, ezért minden olyan gondolkodást, politikai akciót és kezdeményezést, amely akár nyíltan, akár lopakodva hatásköröket akar elvonni a nemzetállamoktól, meg kell állítanunk, ezt a politikát abba kell hagyni.

A második dolog, amit el kell végeznünk, a hamis önértékelések befejezése. Ha Önök meghallgatnak európai vezetőket, úgy beszélnek az Európai Unióról ma is, mint ahogyan tíz vagy tizenöt éve beszéltek. Pedig, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ezelőtt tíz-tizenöt évvel, sőt talán az angolok kiválásáig is nem nagyon fért kétség ahhoz, hogy az Európai Unió egy globális szereplő, tehát a világpolitikának olyan szereplője, amely képes nemcsak a saját háza táján, a saját fertályán, hanem a világ tőle bármilyen távol eső részén is az események befolyásolására. Globális szereplő. Azzal, hogy az angolok kiléptek, bizonyosan lezárult egy korszak, és ki kell mondanunk, hogy ez a képessége az Európai Uniónak megszűnt.

Az Európai Unió ma regionális szereplő, jó esetben arra képes, hogy a környezetében zajló eseményeket befolyásolja, de azt látjuk, hogy lassan már arra sem, hiszen az ukrán–orosz konfliktusban a döntő szereplő nem az Európai Unió, hanem az Egyesült Államok. Azt látjuk, hogy Szíria, a Közel-Kelet térsége, Irak, tehát azon bizonytalan térség eseményeinek az alakításában nem Európa játszik döntő szerepet, sokkal inkább az Egyesült Államok meg az oroszok. Ki kell tehát mondanunk, hogy ma az Európai Unió áztatja saját magát, amikor úgy tekint saját magára, mint a globális politikai tér egyik globális szereplőjére. Be kell látnunk, hogy ma, ha van is a saját területünkön kívül befolyásolási képességünk a világ eseményeire, az a bennünket körülvevő térségre korlátozódik.

A harmadik dolgot, amit abba kell hagynunk, úgy nevezném, hogy Európa idealizálása. Mint ahogy ennek a tábornak a jelmondata is világossá teszi, nekünk nincs identitási problémánk. Még annyi sem, mint a briteknek, akik maguk se tudják pontosan, hogy európaiak-e, vagy sem. Egy magyar számára ez nem kérdés: ha magyar vagy, akkor európai vagy. Azok voltunk – ezt mondja a tábor jelszava –, azok vagyunk, és azok is leszünk. Ez eddig rendben is van, azonban kifejlődött ebből az életérzésből – inkább tőlünk nyugatra – egy olyan politika, amely folyamatosan ideológiát gyárt Európából.

Európa ebben a felfogásban nem a benne élő nemzetek felmerülő problémáit megoldani képes közösség, hanem egy eszme, egy ideológia, egy zárt eszmerendszer, amely ha egyre több jogkört magához szív, akkor az jó

folyamat, az helyes, bátorítandó folyamat, ha azonban a nemzetek oldják meg a saját problémáikat saját hatáskörben, az minimum gyanús, ha pedig jogköröket akarnak visszavenni, mint ahogy a britek ezt megpróbálták, akkor pedig kárhozatra vannak ítélve. Tehát ha valaki ideológiát csinál Európából, akkor minden kérdésre szükségszerűen azt a választ adja, hogy itt közös európai válasz kell. Márpedig a valóság az, hogy vannak kérdések, ahol jó válasz kerekedik ki abból, ha közösen próbáljuk megoldani, és vannak kérdések, ahol rossz válasz adódik abból, ha közösen próbáljuk megoldani.

Például a határvédelem és a migráció ügye kifejezetten ilyen. Egész addig, amíg közösen próbáltuk megoldani – 2015 tavaszáról beszélek –, a baj egyre csak nőtt. Mióta kimondtuk, hogy a rá vonatkozó törvények szerint mindenkinek, aki ezt a bizonyos schengeni szerződést aláírta, magának kell megvédenie a határokat, és mi, magyarok ehhez hozzáálltunk, azóta ez a probléma csökkent, ennek a problémának a súlya csökkent. Ezért nem szabad azt mondanunk, hogy az a politika, amelyben egyre több az európai szereplő és hatáskör, definíció szerint értékesebb és jobb, mint az, amelyben kevesebb. Ha ezt a gondolkodásmódot nem adjuk fel, vagyis ha nem jövünk vissza az ideologikus gondolkodásmódból a praktikus gondolkodás irányába, akkor meggyőződésem, hogy a bizonytalanságnak sem tudunk véget vetni.

Rossz döntések

A másik dolog, amire szükségünk van az európai biztonság helyreállítása érdekében, hogy be kell látnunk, hogy hoztunk rossz döntéseket. Legalább három rossz döntést hoztunk az Európai Unión belül az elmúlt néhány évben. Az első, hogy megnöveltük az Európai Parlament szerepét. Ez az európai intézmények működési hatékonyságát nem javította, hanem lerontotta.

A második rossz döntésünk az volt, hogy az Európai Bizottságnak megengedtük, hogy szemben azzal, amit az európai alapszerződés leír róla, vagyis hogy a szerződések szerzői, ezért szükségszerűen neutrális a természete politikai szempontból, saját magát politikai szereplőnek nyilvánítsa. Az Európai Bizottság magát politikai bizottságnak tekinti, ezzel elveszi azt a munkát az Európai Tanácstól, vagyis az európai miniszterelnökök gyülekezetétől, amelyet egyébként az alapszerződés oda rendel. Politikai irányt szabni az európai alapidokumentumok szerint az állam- és kormányfők tanácsának a dolga és a kötelessége.

Ma azt tapasztaljuk, hogy olyan kérdésekben, amelyekben nem jön létre a miniszterelnökök között megállapodás, mondjuk, a kötelező kvóta kérdésében, az Európai Bizottság saját jogon elindít egy kötelező kvótapolitikát és szabályozást. Most az egy dolog, hogy ezzel kicselezi a miniszterelnököket, lopakodva elveszi a nemzeti hatáskörök egy részét, de valójában egy európai szervezetet, amelyet senki nem választott meg, politikai szerephez tol fel és ezzel előidézik egy demokratikus, legitimációs krízist az Európai Unió testén belül. Rossz döntés volt az is, amikor arra jutottunk, hogy az Európai Unió működésének hatékonyságát úgy javítsuk, hogy a korábbi egyhangú döntések helyett a nemzeti létkérdések esetében is lehetségessé tesszük, hogy kétharmados többséggel döntsenek az országok.

Ezért áll elő az a helyzet, hogy miközben jó néhány ország a kötelező betelepítési kvóta ellen foglalt állást, aközben a bizottság – a maga útvonalát kihasználva – az európai intézményeken belül, a nagy államok támogatottságát élvezve egyhangúság helyett kétharmados támogatottsággal átvitt olyan szabályokat, amiket ma nekünk alkalmazni kellene. Persze ezt nem tesszük, hanem megtámadtuk a bíróságon.

A bizottság a jövőben is olyan szabályokat készül elfogadni, amelyek ellentétesek az európai nemzetek legalább egyharmadának akaratával, de hogy ne mindig a migrációról beszéljek, itt van a kiküldetési kérdés, amely egy gazdasági ügy, ahol tizenkét nemzeti parlament jelentette be, hogy a bizottság által előterjesztett javaslattal nem ért egyet. Ezt hívják sárgalapos figyelmeztetésnek. Tizenkét nemzeti parlament. A bizottság azt mondta, ezt ez nem érdekli, miután a kétharmados többsége megvan, hiszen ott népességarányosan számolnak, nem pedig darabra, miután megvan a kétharmados többsége a jogalkotási folyamat kezdetétől a végéig, tizenkét nemzeti parlament sárgalapos figyelmeztetését nem értékeli, nem veszi figyelembe, mellőzni fogja. Ezek mind azt mutatják, hogy miközben javítani akartuk az Európai Unió hatékonyságát, olyan döntéseket hoztunk, amelyek kontraproduktívak, és ebben az új helyzetben, amiben vagyunk, inkább aláássák az Európai Unió egységét és népi támogatottságát.

Terror és migráció

Ezek után a bizonytalanság összefüggésében kell néhány szót mondanom a terrorizmusról és a bevándorlásról is. A politikában a legnyomorultabb és leghangolóbb dolog az, amikor nyilvánvaló tényekről folynak viták, tehát nem a következtetésekről, nem a tanulságokról, tehát nem egy intellektuálisan magasabb rendű munkát végzünk,

hanem a tényekr?!. Hogy a fehér fehér-e, a fekete fekete-e, kétszer kett? négy-e vagy esetleg három vagy öt. Most az ilyen viták megterhelik az Európai Uniót, nehéz az ilyen vitákban rendet vágni. Mi azt a megoldást választottuk, hogy a Századvég nev? háttérintézményünket felkértük arra, hogy végezzen egy európai közvélemény-kutatást arról, hogy mit is gondolnak az emberek, például a tekintetben, hogy van-e összefüggés a terrorizmus meg a migráció között.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez 28 tagállamra kiterjed? kutatás volt, tehát egy összeurópai kutatást végeztünk, nem egy magyart. Teljesen nyilvánvalóan a következ? számokat kaptuk meg, ezeket itt most mindjárt el?keresem. Az emberek hatvan százalék feletti aránya számára teljesen evidens, hogy a terrorizmus növekedése, a b?nözés növekedése és a migráció között egyenes összefüggés van. Hasonlóképpen: a 28 tagállam polgárainak egészét tekintve az európai emberek hatvanhárom százaléka gondolja, hogy a bevándorlás megváltoztatja az ország kultúráját. Miközben az európai elitek azt állítják, hogy ez nem így van, ilyen összefüggések nem léteznek. Ezért meggy?z?désem, hogy ahhoz, hogy az európai kontinens visszanyerje a biztonságát, néhány alaptételt a mostani európai elitnek akkor is el kell fogadnia, ha az nem esik egybe az ideológiai világmagarázataival.

A migráció veszélyt jelent, növeli a terrorizmust, növeli a b?nözést, a migráció tömeges méretekben megváltoztatja Európa kulturális arculatát, a migráció tömeges méretekben lerombolja a nemzeti kultúrát. Ezt az álláspontot, ha nem foglaljuk el, ha ez nem válik európai állásponttá, nem is tudunk cselekedni ezzel a veszéllyel szemben. Ha Önök megnézik az Európai Unió e tárgyban kiadott dokumentumait, akkor azt fogják látni, hogy az Európai Unió, miközben intézkedéseket javasol a migráció tekintetében, nem határozza meg, hogy mi az intézkedése célja.

Én mind a mai napig nem tudom önöknek megmondani – pedig ott ülök minden hónapban legalább egyszer –, hogy most akkor mi is a migráció tekintetében az európai intézkedések célja. Az-e vajon, amit én gondolok és szeretnék, hogy állítsuk meg a migrációt, és ellen?rizetlenül senkit ne engedjünk be, vagy az, amit a bizottság mond, hogy ezt lassítsuk le. Nem tudom, hogy megállítani akarjuk vagy lassítani. Én azért akarom megállítani, mert azt gondolom, hogy ez egy rossz dolog. Ha ?k csak lassítani akarják, akkor ?k ezt nem tekintik rossz dolognak, csak ezt a formáját tekintik károsnak. Az Európai Unió papírjaiban rendszeresen felt?nik az, hogy az európai demográfiai problémákat jól lehet megoldani a migráció eszközével. Most egy hét elemb?l álló, májusban közzétett intézkedéscsomag van az asztalunkon a bizottság részér?l. Ez folyamatosan összekeveri a demográfiai kérdéseket, a migrációs kérdéseket és a munkaer?-problémát. Tehát ha nem kezdünk itt is világosan, átláthatóan, tiszta struktúráról beszélni, akkor valószínűleg nem fogunk tudni egymással egyezsége jutni.

Amerikai változat

Én nem vagyok Donald Trumpnak a kampányembere, sosem gondoltam volna, hogy valaha is felmerül a fejemben az a gondolat, hogy a kinyílt lehet?ségek közül mégiscsak ? volna a jobb Európa és Magyarország számára, sosem gondoltam volna, de a helyzet mégiscsak úgy áll, hogy meghallgattam ezt a jelöltet, és azt kell mondanom Önöknek, hogy tett három javaslatot a terrorizmus megfékezésére. Aligha tudtam volna jobban megfogalmazni európaiként azt, hogy mire volna szüksége Európának.

Azt mondta, hogy Amerikában a világ legjobb titkosszolgálatát kell létrehozni, ez mindennek az el?feltétele. Szerintem is. Európában az európai nemzeti titkosszolgálatoknak és az ? együttm?ködésüknek a világ legjobb titkosszolgálati teljesítményére kell képesnek lenniük, ez a biztonságunk els? el?feltétele.

A második dolog – mondta a derék amerikai elnökjelölt –, hogy a demokráciaexport politikáját abba kell hagyni. Én sem tudtam volna ezt pontosabban megfogalmazni, mert végül is miért jönnek át ebben a pillanatban is Afrikából tömegesen migránsok Európába a Földközi-tengeren? Azért, mert az európaiak és talán kés?bb az ENSZ keretében a nyugatiak sikeresen elérték, elértük azt, hogy az igaz, hogy nem demokratikus, de határvédelem szempontjából rendkívül stabil líbiai rendszert összeúzzuk anélkül, hogy gondoskodtunk volna arról, hogy ott egy stabilitást nyújtani képes új kormányzat jöjjön létre. Ugyanígy jártunk Szíriával, ugyanígy jártunk Irakkal is. Igaz tehát az a gondolat, hogy ha továbbra is a stabilitás helyett a demokráciaépítést helyezük el?térbe olyan térségekben, ahol ennek sikere rendkívül kétséges, akkor nem demokráciát fogunk építeni, hanem instabilitást fogunk okozni.

Ez nagy tanulság a mostani török eseményekre nézve is, amit én nem kívánok természetesen min?síteni, de ha megkérdeznék engem, hogy mi a legnagyobb elvárásunk, mi Magyarország legnagyobb elvárása Törökországgal szemben, akkor els? helyre a stabilitást fogjuk tenni. Persze az ottani politikai élet min?sége nem közömbös a

számunkra. Az emberi jogok sem közömbösek a számunkra, különösen, mert egy olyan országról van szó, amely formálisan még mindig be akar lépni az Európai Unióba, ahol ezek alapvető, elvárt feltételek, de összességében a mai élet szempontjából a legfontosabb, hogy Törökország stabil maradjon, mert ha instabillá válik, akkor abból a térségből aztán az Európai Unióra mindenfajta szűrés, kontroll és akadály nélkül zuhan rá sok tízmillió ember.

Hasonlóképpen lehet fintorogni, mint ahogy Nyugaton ezt sokan teszik, hogy miután az európaiak segédelmével megengedtük, hogy kitörjön a demokrácia Egyiptomban, sőt magunk idéztük el, és a nép úgy döntött, hogy akkor demokratikusan választana magának egy fundamentalista iszlám kormányzatot, amitől aztán persze megijedtünk, és örülnünk kellett, hogy a katonák hajlandóak voltak visszavenni, demokrácia szempontból nem teljesen világos, hogy mennyire hibátlan körülmények között, a politikai hatalmat. Most ahelyett, hogy az ott végre a hatalmat visszavett katonai erőket támogatnánk, hogy stabilizálják a térséget, folyamatosan bíráljuk őket. Vagy Líbiában ahelyett, hogy felfegyvereznénk a líbiai kormányt is támogató ottani fegyveres csoportokat, és azt mondanánk, hogy ez lesz az új líbiai hadsereg, demokráciakritikákat fogalmazunk meg egy polgárháborús állapotból éppen kivergődni akaró ország politikai szerepével szemben. Ha ezt fogjuk folytatni, akkor abban a sávban, ahol nekünk védelmet kéne találnunk, védelmet kéne építeni, ahol stabilitást kéne erősíteni, destabilizálni fogjuk a térségeket, és onnan folyamatosan özönleni fognak ránk az emberek.

A migráció rossz

Van néhány számom, hogy ennek a nagyságrendjét a következő húsz évben Önök el tudják képzelni. Tudom, hogy a számok unalmasak, de azért kell a számokat ideidézni, mert a mindennapi élet tapasztalata nem mutatja meg a maga nyers valóságában azokat a folyamatokat, amelyek húsz-harminc év múlva meghatározzák majd az életünket. Ugye, a demográfiával szemben sem azért közömbös a magyar ember, mert a magyar népesség nagy része közömbös ezzel szemben, mert ne érdekelné a gyereke meg az unokája jövője, hanem azért, mert a demográfiai csökkenés holnap reggel nem jelent számára személyes problémát és kihívást. Ezek más idődimenzióban jelentkező folyamatok, mint ahol az ő élete zajlik. Ezért ha nem idézzük be újra és újra, persze a bennünket kritizálók gúnyát így magunkra vonva nem idézzük be újra és újra, hogy húsz-harminc év múlva milyen realitásokkal kell számolni, akkor se családpolitikát, se gazdaságpolitikát, se biztonságpolitikát nem fogunk tudni kialakítani.

Ezért van itt nálam néhány szám, amit szeretnék önöknek elmondani, ha megtalálom, amik arról szólnak, hogy abban a térségben, amiről most beszélek, a következő húsz-harminc évben milyen népességnövekedések várhatók. (keresi a papírlapok között) A kutyafáját... Akkor fejből kell majd nekem nagyságrendeket mondanom. Arra kell felkészülnünk, hogy mondjuk Egyiptom népessége kis híján a duplájára fog nőni. Arra kell felkészülnünk, hogy Szíria népessége, dacára a nagy kiáramlásnak, továbbra is jelentős mértékkel és ütemben növekedni fog. Azt fogjuk tapasztalni, hogy Líbia népessége, ami pedig polgárháborúban szenved, hasonlóképpen nő majd.

Megvan a szám! Egyiptom 90 milliőről 138 millióra fog növekedni 2050-re, Nigériáé 186 milliőről 390 millióra, Uganda népessége 38 milliőről 93 millióra, Etiópiáé pedig 102 milliőről 228 millióra. Martonyi János szokott bennünket figyelmeztetni, s milyen igaza van, hogy jelenlegi folyamatok kivetítése a jövőre óvatosságot igényel, mert a történelem során mindig vannak események, amelyek aztán azokat eltéríthetik, de mégis miután elre nem látható, majdán bekövetkező folyamatokat eltérít? történelmi folyamatokra, eseményekre nem lehet felkészülni, ott a józan emberi gondolkodás szabályai szerint ki kell vetítenünk ezeket a számokat a jövőbe, és ezekre kell felkészülnünk.

Ez jól mutatja, hogy az igazi nagy nyomás Afrika felől fogja érni a kontinenst. Ma még Szíriáról beszélünk, ma még Líbiáról beszélünk, de valójában a Líbia mögötti térségből érkező népességnomásra kell felkészülnünk, és annak a nagyságrendje sokkal nagyobb lesz, mint amit eddig megtapasztaltunk. Ez arra figyelmeztet bennünket, hogy meg kell acélozni az akaratunkat. A határvédelem, különösen amikor kerítést kell építeni, meg embereket kell ott feltartóztatni, esztétikailag nehezen értelmezhető dolog, de higgyék el, hogy határt védeni és így megvédeni magunkat virágokkal meg plüssállatkákkal nem lehet. Ezzel a dologgal szembe kell nézni.

Ugyanakkor nagyon fontos, s magunknak is fontos meg a külvilág rólunk alkotott képe szempontjából is, hogy világossá tegyük, hogy mi nem vagyunk szívtelen emberek, tehát mi pontosan különbséget teszünk a migráns meg a migráció között. A migráns a személyében a legtöbb esetben inkább áldozat – leszámítva persze a terroristákat –, akit a szerencsétlen élethelyzet, a saját országában elnehezülő megélhetési lehetőségek, az ottani rossz kormányzás, a mi rossz, csalogató migrációs politikánk meg az embercsempészek áldozattá tesznek.

Ezt értjük, ezt pontosan tudjuk. A migráció azonban, mint mondtam, megöl bennünket. Márpedig a migráció a

migránsok személyén keresztül testesül meg, ezért nekünk, bármennyire is együtt érzünk velük, és áldozatnak látjuk őket, a kerítésüknél meg kell őket állítani, és világossá kell tenni, hogy aki jogszerűtlenül lép be, azt a jogszabályok szerint börtönbe kell zárni, vagy ki kell utasítani Magyarországról. A védekezésnek más, ennél barátságosabb formája, tisztelt Hölgyeim és Uraim, tisztelt Szabadegyetem, nincsen. Ezt persze emberségesen, jogszerűen és átláthatóan, de határozottan kell megtennünk.

Régi és új Európa

Ezek után azt kell mondanom összefoglalva az eddigi mondandómat, hogy Európa elvesztette a globális szerepét, és regionális szereplővé minősült, nem képes megvédeni a saját polgárait, nem képes megvédeni a saját külső határait, nem képes egyben tartani a közösséget, hiszen az Egyesült Királyság éppen kilépett. Mi kell még ahhoz, hogy kimondjuk, hogy az európai politikai vezetés megbukott? Egyetlen célját sem tudja elérni, ezért amikor össze fogunk majd gyülekezni szeptemberben Pozsonyban, akkor nem szépségflastromokra, szünet alá söprésre meg szerecsenmosdatásra van szükségünk, hanem világosan ki kell mondanunk, hogy azért kell összejönnünk, megbeszélünk Európa jövőjét, mert Európa jelenlegi politikai vezetése megbukott.

Világossá kell tennünk, hogy a mi problémánk nem Mekkában, hanem Brüsszelben van, nekünk a brüsszeli bürokraták jelentik az akadályt, nem az iszlám. Az iszlámot tudnánk kezelni, ha hagynák, hogy úgy kezeljük, ahogy szerintünk egyébként azt kezelni érdemes.

Ezt azért említettem meg most önöknek, mert szeptemberben Pozsonyban össze fognak gyülekezni Európa vezetői, hogy megvitassák Európa jövőjét. Kétféle hangulatban fognak odaérkezni emberek, a mostani elit védeni fogja a mundér becsületét, és ki fogja mutatni, hogy a kiválásról a britek tehetnek, a terrorizmusban az európai vezetés ártatlan, a délre érkező migrációs nyomással szemben érzékeny ember nem léphet fel, és folytathatnám a sort. Minden egyes eddigi hibáról megpróbálják bebizonyítani, hogy tulajdonképpen, ha hibák is, semmiképpen nem rendszerszintű hibák.

A valóság ezzel szemben az, és a közép-európaiaknak ezt kell képviselni, hogy Európában alapvető változásokra van szükség. A kérdés az, hogy szabad-e nekünk erről beszélni? Mi van a régi és az új Európával? Ugye, korábban, amikor azt mondták, hogy van régi Európa meg új Európa, akkor megsértődtünk. Chirac elnök különösen szeretett erről beszélni, mert azt mondtuk, hogy mi egy ezeréves keresztény állam vagyunk, ne viccelődjünk már, milyen új Európához akarnak bennünket, magyarokat sorolni?!

Ha van régi Európa, az itt van, arról nem is beszélve, hogy ha arról beszélünk, hogyan képzeljük el Európa fővárosát, akkor gyakrabban jut eszünkbe Budapest, mint Brüsszel, tehát korábban, amikor az Európai Unió régi tagállamait régi Európának nevezték, bennünket meg új Európának, akkor megsértődtünk.

Ma már nem vagyok biztos abban, hogy történetfilozófiailag kell reflektálnunk erre a különbségtételre. Ugyanis a régi Európa ma annyit jelent, hogy változásra képtelen Európa. Ők az alapító tagjai az Európai Uniónak, Ők azok, akik létrehozták az eurózónát, és jól láthatóan stagnálnak, és van egy másik Európa, akiket később vettek fel az Európai Unióba, akiket új Európának mondanak: ez viszont életképes, tele van energiával, képes a megújulásra, keresi a válaszokat az új kihívásokra, tehát perspektivikus része a földrészünknek. Ezért azt gondolom, hogy talán a régi és az új közötti különbségtétel ma már sokkal kevésbé bántó a számunkra, mint korábban volt.

Az igazság az, hogy ha megnézzük, hogyan lett a gazdasági válságból elitválság, az elitválságból demokráciaválság, és meghatározzuk, hogy ennek a kijelentésnek mekkora a földrajzi érvénye, akkor azt fogjuk látni, hogy Közép-Európára ez kevésbé vagy egyáltalán nem igaz. Lengyelországban nincs gazdasági válság, Lengyelországban, Csehországban, Szlovákiában, Magyarországon – Románia ügyében nem merek nyilatkozni – azt gondolják a fiatal emberek, hogy a régi európai álmom még érvényes: ha betartják a törvényeket, ha tisztelik a szüleiket, ha meghallgatják őket, a jövőre vonatkozó tanácsaikat, és szorgalmasan dolgoznak, akkor egy lengyel, egy cseh, egy szlovák és egy magyar fiatal biztosan jobban fog élni, és előbb fog jutni, mint a szülei.

Ez az európai álmom, s ez az új Európában, Közép-Európában még érvényes. Ezért nem alakult ki Közép-Európában az a helyzet, hogy gazdasági válság törjön ki, abból elitválság legyen és abból demokráciaválság. Ha ránézünk ezen a szemüvegen keresztül a népszavazásra, amely elöttünk áll október 2-án, akkor azt tudjuk mondani, hogy az egyetlen ország ma egész Európában, ahol az emberek elmondhatják a véleményüket a migrációról és a bevándorlásról, az Magyarország. Az egyetlen hely, ahol meghallgatják ma Európában az embereket, az Közép-Európa.

Summa summarum, tisztelt Hölgyeim és Uraim, látják, hogy belebotlottam abba a problémába, amiről az elején beszéltem, hogy annyi minden történt – a Brexitről még nem is beszéltem, az amerikai elnökválasztás lehetséges következményeiről nem beszéltem, Ukrajna–Oroszország összefüggéséről nem beszéltem, a migrációt is éppen csak érintettem, a jövőnk magyar gazdaságpolitikai, társadalompolitikai terveket is csak éppen érinteni tudtam –, és máris a kétszerese is elszaladt annak az időnek, amit az én számomra a tábor vezetősége megadott. Ilyen helyzetben vagyunk. Nem a nagy összegzések időszakát éljük, hanem a folyamatos történések és a folyamatos történések által kikövetelt napi korrekciók politikájának időszakát éljük meg ebben a pillanatban. Ezért volt az én előadásom e tekintetben szétfőzött és sokféle futó, mert így tudott, azt hiszem, legjobban reflektálni arra az életérzésre, amely ma a mienk, amit az európai életéről gondolunk.

Szeretném megköszönni az Önök figyelmét és türelmét, amellyel az előadásomat követték, és zárómondatként csak annyit tudok Önöknek mondani, hogy higgyék el, mindaz, amit 2010-ben Magyarországon elkezdtünk, ideértve a keresztény alapra helyezett új alkotmányt, ideértve a nemzetegyesítés politikáját, ideértve Kósa Lajos tanácsának óvatos megfogalmazását – aki azt mondta 2010-ben, hogy hagyjuk az összes kérdést, dobjuk félre, és egyetlen dologra összpontosítsunk, a családpolitikára meg a demográfiai kérdésekre, mert ezen múlik a jövőnk –, tehát ideértve a családpolitikát, ideértve a filozófiai vagy ideológiai megalapozottságú külpolitika helyetti geopolitikát, a realitások figyelembevételét, azokat a lépéseket, amiket 2010 óta Magyarország belső és külső kapcsolatrendszerének érdekében megindítottunk és létrehoztunk, mindaz egyetlen célt szolgált, amit az elmúlt időszak fejleményei szerintem igazolnak. Ez pedig úgy hangzik, hogy mi azt akarjuk, és ma aligha akarhatunk többet, mint hogy Magyarország egy biztos pont maradjon egy bizonytalan világban.

Köszönöm szépen a figyelmüket!

(forrás: miniszterelnok.hu)

Demokrata, 30. szám, 2016. július 27.

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájuk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

